

ἐπίομεν τὸ ἀθάνατον ὕδωρ ἐνεγράψαμεν τὰ ὀνόματά μας ἐπὶ τοῦ βιβλίου τῶν ἐπισκεπτῶν, ὅπερ ἀντιπροσωπεύει λεία πλάξ τεραστία. Ἄλλ' ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι συνητήσαμεν τσάκισ κατερχόμενοι τὸν θάνατον, ὥστε ὠρκίσθημεν πάντες εἰς τὰ ὕδατα ταῦτα τῆς Στυγὸς νὰ μὴ ἐπανεέλθωμεν πλέον!

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1897.

ΧΡΙΣΤΟΣ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΜΕΣ' ΤΑ ΒΑΘΙΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ

ΤΗΝ εἶχα ἀντίκρου μου τῇ νειᾷ
 Στοῦ κρεββατιοῦ μου ἀντίκρου τῇ γωνιά.
 Καὶ ὅ τῆς κανδήλας μου τὸ φῶς
 Τὸ θεῖο μοῦ δείχνε κορμὶ
 Στοῦ ἔρωτα τὴν πρώτην του ὀρμὴν
 Ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου ὁ ἀδελφός.

Κι' αὐτὴ ἀμάθητη, κι' αὐτὴ
 Λόγια γλυκὰ μοῦ λέει μέσ' τ'αὐτὴ
 Μπρὸς ὅ τῆς κανδήλας μου τὸ φῶς.
 Στὰ μάτια τῆς τὰ γαλανὰ
 Κόσμο μοῦ δείχνει, κόσμο ποῦ πλανᾷ
 Ὁ θάνατος, τοῦ ὕπνου ὁ ἀδελφός.

Καὶ ποῖος μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ
 Κοντὰ δὲ τέτοιο πλάσμα σὰν βρεθῆ
 Μπρὸς ὅ τῆς κανδύλας του τὸ φῶς;
 Ὅταν τοῦ δείχνει μυστικὴν
 Φλόγα σαρκὸς γλυκειὰ κι' ἐρωτικὴν
 Ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου ὁ ἀδελφός;

Χωρὶς μυαλό, χωρὶς καρδιά
 Μέσ' τὴν ἀτελείωτην αὐτὴν βραδεῖαν
 Μπρὸς ὅ τῆς κανδήλας μου τὸ φῶς
 Μοῦ δεῖξε πέλαγο βαθύ
 Τὸ σῶμά μου νὰ ξαναγεννηθῆ
 Ὁ θάνατος τοῦ ὕπνου ὁ ἀδελφός.

ΑΜΠΡΟΥΖΗΣ ΠΑΑΗΝΟΣ